

عنوان مقاله:

نقش حیاط مرکزی در خانه های سنتی ایران و ارتباط آن با روانشناسی محیط

محل انتشار:

هفتمین کنگره سالانه بین المللی عمران، معماری و توسعه شهری (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

پگاه عموهاشمی - دانشجوی دکتری، گروه معماری، واحد زنجان، دانشگاه آزاد اسلامی، زنجان، ایران.

هومن ثبوتی - استادیار، گروه معماری، واحد زنجان، دانشگاه آزاد اسلامی، زنجان، ایران
جوان و نخبگان، زنجان، ایران.

خلاصه مقاله:

حیاط مرکزی در خانه های سنتی به عنوان قلب تپنده خانه بوده و طیف وسیعی از نیازهای انسانی را برآورده میکرده که علاوه بر نیازهای سطح پایین مانند نیازهای فیزیولوژیک، نیازهای سطح بالای چون ایمنی، تعلق و عزت نفس، زیبایی شناختی و خود شکوفایی را نیز برطرف می نموده است. نیازهای انسانی به سه گروه نیازهای اساسی مانند: نیازهای اجتماعی، اقتصادی و نیازهای ادراکی تقسیم میشود و یکی از راه های پاسخ به نیازهای انسان را می توانیم در خانه های مسکونی پاسخ داد که با توجه به پاسخ دهی خانه ها به نیاز ساکنان آنها را انسان محور نام گذاری کردند. یکی دیگر از نکات مهم مورد بررسی تاثیر طبیعت بر روان انسان است. به کمک طبیعت کوچک موجود در حیاط مرکزی، زمینه ارتباط با طبیعت که از حقوق اولیه انسان است فراهم می شود. سازماندهی فضاهای پیرامون فضاهای باز در مرکز خانه، هم پیوندی فضای مصنوع و طبیعت زیبا را موجب شده و حیاطها به عنوان فضایی با معنا و هویت دهنده به پیرامون خود علاوه بر اینکه اطلاعات معنایی و زیبا شناختی را ایجاد می کند، همچنین بستر مناسبی را برای نیازهای کالبدی و آسایش جسم و آرامش روح و روان ساکنین را نیز تامین می نماید، در واقع شکل گیری حیاط مرکزی در خانه های سنتی منطبق با توانایی و خواسته های انسان بومی در راستای عقاید و دلبستگی های یک خانواده در چند نسل به وجود آمده و توسعه یافته است.

کلمات کلیدی:

نیازهای انسان، خانه های سنتی، حیاط مرکزی، سلامت روان.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1373615>

